

Il futuro non è ciò che era
Nacho Martín Silva

Continuam la nova etapa de Box 27 amb aquesta segona intervenció específica que ens proposa l'artista madrileny Nacho Martín Silva. "Il futuro non è ciò che era" fa referència a una frase que pronuncià Axl Rose, el líder de Guns N' Roses, en demanar-li, a la darrera etapa de la banda, sobre els pròxims projectes. Òbviament, respongué en anglès, però Martín Silva la tradueix a l'italià perquè, per a ell, aquest idioma "fa referència a la civilització i la cultura clàssica" i, alhora, té una connotació lírica, que forma part de la mateixa obra. L'espai expositiu mostra una instal·lació pictòrica en què res es troba on se suposa que hauria d'estar. Formalment, observem diversos llenços amb una paleta cromàtica espacial, amb aspecte de ser una unitat desfragmentada, com un puzzle desordenat; un altre, en el qual, clarament, s'endevina una figura que sembla que està reconstruïda, i en què una sessió de paret surt tridimensionalment, que n'alberga una altra que ens pot recordar la que observem a les diverses pintures, però no en podem estar segurs, ja que està d'esquena.

La teletransportació quàntica permet la transmissió de l'estat quàntic d'unes partícules determinades a d'altres de diferents que es troben a una certa distància. Es transmet la informació, però no la matèria. La qüestió és que es regeix pel teorema de no-clonació (articulat per un grup de científics, Max Born, David J. Bohm i el mateix Albert Einstein, entre d'altres). Aquest teorema elemental per a la física quàntica ens diu que és impossible crear una còpia idèntica d'un estat quàntic sense destruir l'original. De fet, necessites destruir l'estat original per a extreure'n la informació que has de teletransportar.

Així doncs, l'espai es converteix en una espècie de càpsula teletransportadora pròpia de qualsevol pel·lícula o sèrie de ciència ficció, en què l'obra ha patit una interferència en tornar del passat (o del futur), i s'ha creat una peça, presumptament aleatòria en la seva col·locació, en què la distorsió genera en l'espectador una sensació pertorbadora, sempre present al treball de l'artista, i que planteja, alhora, l'autenticitat de la mateixa obra.

Nacho Martín Silva (Madrid, 1977) és llicenciat en Belles Arts per la Universitat Complutense de Madrid, on viu i treballa. Entre els seus projectes individuals destaca "Tirar del hilo hasta quedar ciego", a la Galeria JosedelaFuente (Santander, 2017); "El Gran Estudio" al Centre d'Art d'Alcobendas (Madrid, 2016), o el projecte en solitari *This is Not A Test* (Madrid, 2014), a la secció comissariada "Drawing Up", dins Estampa, fira internacional d'art contemporani. Ha participat en exposicions col·lectives a museus, galeries i institucions com Espacio Odeón, Bogotà; Centre Párraga de Múrcia, Centre Cultural d'Espanya a Mèxic; Maus Hábitos, Porto; CGAC, Santiago de Compostel·la; OTR, Galeria Paula Alonso, Sala Amadís, Centre Matadero, a Madrid, i la Galeria Sobering de París, entre d'altres. Ha estat guardonat amb el Premi Biennal Pilar Juncosa i Sotheby's a la Creació Artística, el Premi Estampa-Casa de Velázquez, o l'Absolut-Jugada a 3 bandes. La seva obra s'ha mostrat en diverses fires d'art, com ARTBO a Bogotà, ARCO a Madrid o Artesantander.

Tolo Cañellas